

בראשונה פרק שני יומא

כו.

עין משפט נר מצוה

כא א מיי פ"ו מלכות
מעשה הקניעות
הלכה ה הלכה יא:
ל ב מיי פ"ד מלכות
תמידין הלכה ז:
לא א ד ש הלכה ח:
לב ה ש הלכה ט:
לד ו ש הלכה י:

(א) [תולין מ:ט] ט
(ב) [מניין] א תמיד ל:
(ג) [על כה:] ב (ס) א:
אומ,

תורה אור השלם

1. יורו משפטין ליעקב ותורתך לישׁרלאל ושימו קטורה באפק וקבל על מנחתך: דברים לג י
2. בך י חילו ופול יקו: תרצה מוזן מותנים קמיו ומשנאיו מן יקומון: דברים לג י
3. ומבני יששכר יודעי בנה לעמים לדעת מה יעשה ישראל ראשית על מותנים וקל ויתנים על פיהם:
4. לי גלעד ולי מנשה ואפרים מעוז ראשי יהודה מחקקי:
5. תהלים ט ט בך עם הדרת מלך ובאפס לאם מחמת רון: משלי יד כח

גליון הש"ס

רש"י ר"ה לא שכיחא ומסתברא כו: ע"י ממות נ מדי"ה ללא סימא מואל ללא כש"י אלא כדברי מוספות ישנים כאן:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חדשים לקטורת כל היו מבריון קול בעודה כלומר מי שלא וכה לקטורת מי מש חדשים סה"ק: (ב) ר"ה טולה מנפלה אתו. ועם מפיסין: (ג) ר"ה הוא מעלה אותן לגבי המזבח:

מוסף רש"י

דרך כבוד. ששקמקרי הראש חופה הפזר על מקום מתן מפני שמתולקן צדס (תולין כו):

תוס' ישנים

עולה נמי הכתיב בה ב"ח. פרי"ח דמנין בטומלן (ש"ח א, ט) ויקח טלה חלב אחד ועלה עולה כלל כו. עולה פניו הכתיב בה ב"ח. פרי"ח א"כ יפסו עליה נחשדס. ומשי דהה סיבאל (ואכל) [ויחלון] כל אחד ואחד לתהנד עולה ולהביא, אבל קטנה אין יחילון הנחמד אלא אחת של ציבור. וקונטרס פירש עולה סיבאל ואין הכל ראיין להתשער, ולצדקין קראוין עולה אמתי לא משבאל, ואין זה טעם מפורסם כל כך, ין למה לא יתעשרו כון שיש בה ללל כמו בקטורה. דכתיב יהודה מחוקק. הכי מני גמי לאתווי מחוקק מנין רגלין בלחמתי מני, ו' א"כ היו גמי [למנוח דהוא קרא מייך] נבאיל ורשע הגולה שבאו מודו נדרשין כגמדין (ה) [ז] ודוד נמי מלי קאמי [שג] ממנין סלמאנתין בטוטה (יב) [ג]. [א]אא בהן שובה בו שחרית ויבה בו ערבית בו. וא"ת ושינו גזרי עינים] שיה ערבים וזהו זכר עומד השן היה וזהו ערבים וזהו זכר עומד וזה עמי כפי כו. ויחלה שויי לא כרתי כון דכשת מייך, והיו כמו אלא. מיהא אתו מוצפרא. וא"ת ולמאי דלוקיקא על היתא לא מפיר דמתי טולה מנפרא, כי בקטרת לא היה פייס אלא (בלג) אוכה בה שמרית היה וזהו בה ערבית. הכי יוסף הרביעי ב' מנפלה בו. בקטורת קורס לאכריס דמנפיקין לקמן צ"ג (ג) [א] מקבל. ובר כבר מקום שבינה דאו אורח ארעא. שינוי זה בעבודה וילן י עשה אחר, אבל דלי טולי עלמא מודו שהיו מניאין האכריס על הכנש כשמתלחם, כמו שמופיר כשמתממד (פ"ד) וכמה דוכמי.

למאי אהא. הא אף הם ככלל הנתחים דצטלמא הראש דרשינן ליה בשחיטת חולין (דף מ). דלויטרין לפי שנאמר והפשט וערכו אין לי ככלל עריכה אלא נתחים שכן ככלל הפשט מניין לרבות הראש כדבר הומו בשחיטה ולא היה צענת פדר ככלל המופשטים הוא ולמאי כתיבה: דרך כבוד. לפי צענת השחיטה המולכן גדם הראש: **מתני' חדשים לקטורת.** (א) מי שלא וכה לקטורת מימיו ובגמי מפרש מאי שנה חדשים וכן היו מכריזין קול בעורה: **גמ' מפני שמעשרה.** לפיכך לא היו מניחין אותו לטנות: **והא כתיב וכליל על מוצק.** צההוא קרא גופיה: **הא לא שניהא.** * ומסתברא דכי כתיב עושר אדלג שניהא דאס לא כן נמאלו הכל עשירים: דמורי. שמורה הוראות צישראל: **אליצא דהילכתא.** להורות קדם וכהלכה: **שוכה זו שחרית.** איש ט איש שוכה בעבודה: **כי תניא הויא צקטרת.** ומשמרם מסחדות. ומשמר שעז שחרית אינו עובד צין הערבים: **ולמאי דסליק ארעין.** שהיו מפיסין צין הערבים נפישו להו פייסות: **כולהו מלפרא (ב).** ושם מפיסין מי זוכה לשל שחרית ומי לשל צין הערבים: **הוא מעלה (ג) לגבי המזבח.** אותו איש שוכה צו להוליו לכנש חוזר ומעלהו לאחר זמן למזבח. וכשהיו מוליכין אותו מניחין אותו ממחי של כנש למטה כדי שלא יטרך להוליו כל הכנש והולך ועולה ככנש וכשמגיע למקום שהאיצרים שם נוטלן והכי תנן במסכת שקלים (פ"ח מ"ח) איצרי תמיד ניתנין ממחי כנש ולמטה כמזבח: **לאו אורח ארעא.** למיתחיו כמאל דטרתי ליה מילתא: **לא ר"א צן יעקב איס ליה דר' יהודה.** דלמנר לא היה פייס למתחה ומתן ראצ"י פייס למתחה: **תחת פייס מן הכנש ולמזבח:** דלא

למאי אתא לכדתניא^א כיצד היה עושה ינותן את הפרד אבית השחיטה ומעלהו וזה הוא דרך כבוד של מעלה: **מתני' ה"פייס השלישי חדשים לקטרת באו והפיסו יוהרביעי לחדשים עם ישנים מי מעלה אברים מן הכבש למזבח: גמ' תנא מעולם לא שנה אדם בה מ"ט א"ר חנינא מפני שמעשרת א"ל רב פפא לאביי מ"ט אילימא משום דכתיב ישימו קטורה באפק וכתיב בתריה בך ה' חילו אי הכי עולה נמי הכתיב יוכליל על מזבחך א"ל הא שכיחא והא לא שכיחא אמר רבא לא משכחת צורבא מרבנן דמורי אלא דאתי משבט לוי או משבט יששכר לוי דכתיב יורו משפטין ליעקב יששכר דכתב (ובני) יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל ואימא יהודה נמי דכתיב יהודה מחוקק אסוקי שמעתא אליבא דהילכתא קאמינא א"ר יוחנן אין מפיסין על תמיד של בין הערבים אלא כהן שוכה בו בשחרית וזכה בו ערבית מיתיבי כשם שמפיסין שחרית כך מפיסין בין הערבים כי תניא הדיא בקטורת והתניא כשם שמפיסין לו שחרית כך מפיסין לו ערבית אימא לה והתניא כשם שמפיסין לו שחרית כך מפיסין לו ערבית וכשם שמפיסין לה שחרית כך מפיסין לה ערבית אמר רב שמואל בר רב יצחק הכא יבשבת עסקינן הואיל ומשמרות מתחדשות ולמאי דסליק ארעין מועיקרא נפישו להו פייסות ימיתיה כולהו מצפרא אתו דוכי ביה שחרית זכי דוכי בערבית זכי: הרביעי חדשים עם ישנים וכו': מתניתין דלא כרבי אליעזר בן יעקב דתנן רבי אליעזר בן יעקב אומר המעלה איברים לכבש הוא מעלה אותן למזבח במאי קמילגי מר סבר ברב עם הדרת מלך ומר סבר מקום שכינה לאו אורח ארעא אמר רבא לא רבי אליעזר בן יעקב אית ליה דרבי יהודה ואלא רבי יהודה אית ליה דרבי אליעזר בן יעקב דא"כ בצרו להו פייסות ואי משכחת תנא דתני חמש ההוא**

יהודה מחוקק. יש מקשה אמאי לא מייתי מדכתיב צתורה דכתיב לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מנין רגליו (בראשית מט) ו"ל דהיא צברכה הוא דכתיב אכל מהאי קרא מייתי שק הויא שזיהודה יש מחוקקים: **אלא** כהן שוכה בו שחרית וזכה בו ערבית. תימה לי והא ע"כ היה לריך להפיס ערבית בשביל סדור שני גזירין שאותם של צוקר היו צבנן הזוכה בתרומת השן ושני כהנים וזכין צהן צערז ואין לתרן דמודה הוא דצבילס מפייסין לערב ולא אתא לאשמועינן אלא דזהבן עבודות שיש דוגמתן צבקר לא היו מפיסין דאס כן כי פריך צסמוך ולמאי דס"ד מעיקרא נפישו להו פייסות לרי יוחנן לרש"י נמי תיקשי כיון דמפיסין צערז צבביל שני גזירי עיסי א"כ נפישו להו פייסות דוחק הוא לומר דהנך תרי מדשן מוצח הפנימי ומנורה שהיו צפייס של תמיד השמר ולא היו צערז הס היו זוכין צגזירין צערז נמאל שלא היו לריכין להפיס צבביל גזירין לערב כי דוחק הוא לצדות דבר זה מדעמתיו אלא נראה לרבי יוחנן פשיטא ליה דמלפרא מפיסין נמי על שני גזירין של צין הערבים כיון דאותו פייס שמפיסין לתמיד השמר מהני נמי לצין הערבים כקרא הוא שיפיסו אז כמו כן לגורן גזירין של צין הערבים והא ללא חשיב להו צמתי' צפייס השני י"ל דלא חשיב אלא י"ג כהניס הזוכין צו צפייס השני לגורן תמיד של שחר דכל למאי דס"ד מעיקרא דלכל עבודה של צין הערבים חוזרין ומפיסין הוי ס"ד צערז מפיס לו דלמאי מפיסין לו שחרית כיון דלא מהני פייס דשחרית לשל צין הערבים מידי ועוד ליטנא דצרייתא דקמני כך מפיסין לו ערבית משמע צערז מפיסין וא"כ נפישו להו פייסות:

רבינו הגנאל

נתן תהיר שוואו החלב על בית החשיטה כדי לכסות בו טינוף הדם שעל בית החשיטה. והו דרך כבוד של מעלה. הפייס השלישי חדשים לקטרת. ירושלמי מעשה באחד שבישבו דרועו ולא הניחה, לקיים מה שנאמר ישמו קטורה באפק וכליל דרך כבוד כן ה' חילו אמר שני כהנים מתברכין בכל פעם, החוזה הנכניס במחתה והמקטיר. תנא מעולם לא שנה אדם בה משום שמעשרת מי שכבר הקטיר. לפיכך היו אומרים חדשים לקטרת. עולה, אפי"ג דכתיב בה לליל בבבאי"ם, שנאמר ויקח שמאל טלה חלב אחד ויעלה עולה כליל והיועק שמואל אל ה' כו', וכיחא, הקטרת לא שכיחא. אמר רבא לא משכחת חכס שמורה אלא אי מלך, דכתיב יורו משפטין ליעקב. אי מישכר, דכתיב ובני יששכר יודעי בינה לעתים. אבל שבט יהודה אפי"ג דכתיב יהודה מחוקקין, שמועה אליבא דהילכתא לא מקלא להו. א"ר יוחנן אין מפיסין על תמיד של בין הערבים אלא מי שוכה בו שחרית הוא יוכה בו ערבית. ומתובני עליה והתניא כשם שמפיסין לו, כלומר, לתמיד שחרית, כך מפיסין לו ערבית. ושנתינן בשבת הואיל ומשמרות מתחדשות, כדתנא (ב) דבי שמואל משמר היוצא עושה תמיד של שחר ומוספין, והנכנס עושה תמיד של בין הערבים והבויכין בו, וכיון שמתחלפין צריכין להפיס. ולמאי דסליק ארעין כי מפיסין בזה ובוה ודלא כו' יוחנן, נפישו להו פייסות, ואנן לא תנן אלא ד' פייסות בלבד. ופרקינן בקיבוץ אחד. הינוי אומרים שמפיסין ליה ולוהו. הפייס הרביעי מעלה אברים מן הכבש למזבח. דלא כו' אליעזר בן יעקב דתני בתמיד פיק (ח) [ה] המעלה אברים לכבש הוא מעלן ע"ג המזבח, ולא היה להם פייס בפני עצמן. אי"כ לרי אליעזר בן יעקב חסרו הפייסות ואינן אלא שלשה. ואמרין אית ליה פייס אחד למחתה. והא"ר יהודה נתי לא היה פייס למחתה, אלא בהן שובה בקטרת אומר לזה שובה וכה עמי במחתה. אמר רבא ו' אליעזר לית ליה הא דר' יהודה אומר לא היה פייס למחתה אלא פליג עליה ואמר אית ליה פייס למחתה בפני עצמה. ולי"ר יהודה אית ליה הא

ההוא

דר' אליעזר דאמר לא היה פייס לאיברים להעלותן מן הכבש למזבח אלא אומר היה לכן פייס בפני עצמו, ומחתה לא היה לה פייס, שאם יש אחד מהן שאומר לא היה פייס למחתה ולא לאברים שעל הכבש לא תמצא אלא שלש פייסות. ואם תמצא תנא ששנה ה' פייסות ואומר היה פייס למחתה ופייס לאיבריך שעל גבי הכבש, אותו התנא חולק על ר' יהודה ועל ר' אליעזר בן יעקב, שהו אומר לא היה פייס למחתה, וזה אומר לא היה פייס לאברים שעל הכבש.

(א) לפיט בגמ' למאן רק הוא כסוה דף ק ע"ב.